

«Ο μικρός πρίγκιπας...»

Κεφάλαιο 1

Όταν ήμουν ακόμη έξι χρονών, είδα μια υπέροχη ζωγραφιά σ' ένα βιβλίο για το παρθένο δάσος, που είχε τον τίτλο «Αληθινές Ιστορίες». Έδειχνε ένα τεράστιο φίδι, το βόα, που καταβρόχθιζε κάποιο αγρίμι. Να ένα αντίγραφο κείνης της ζωγραφιάς.

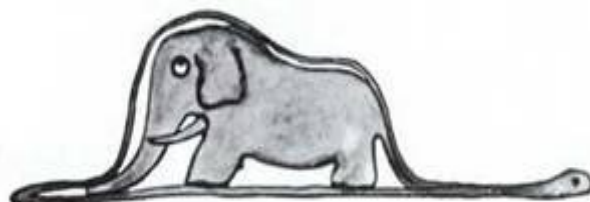
Στο βιβλίο έγραφε: «Οι βόες καταπίνουν τη λεία τους ολόκληρη, χωρίς να τη μασήσουν. Ύστερα, καθώς δε μπορούν πια να κουνηθούν, βυθίζονται σε ύπνο για έξι μήνες μέχρι να χωνέψουν».

Στοχάστηκα τότε πολύ πάνω στις περιπέτειες στη ζούγκλα και - με τη σειρά μου - πέτυχα να σκαρώσω την πρώτη μου ζωγραφιά, μ' ένα χρωματιστό μολύβι. Τη ζωγραφιά υπ' αριθμόν 1. Ήταν κάπως έτσι:

Έδειξα το αριστούργημά μου σε μερικούς μεγάλους και τους ρώτησα αν τους φόβιζε.

Εκείνοι μου απάντησαν: «Γιατί να μας φοβίσει ένα καπέλο;» Το σχέδιό μου βέβαια δεν έδειχνε ένα καπέλο. Έδειχνε ένα βόα που χώνευε έναν ελέφαντα. Τότε κι εγώ ζωγράφισα την εσωτερική μεριά του βόα, για να μπορέσουν οι μεγάλοι να καταλάβουν. Πάντα τους χρειάζονται εξηγήσεις για να καταλάβουν. Η ζωγραφιά μου υπ' αριθμόν 2 ήταν κάπως έτσι:

Οι μεγάλοι με συμβούλευσαν να παρατήσω τις ζωγραφιές με τους βόες - από έξω ή από μέσα - και ν' ασχοληθώ καλύτερα με τη γεωγραφία, την ιστορία, την αριθμητική και τη γραμματική.

Έτσι, στα έξι μου χρόνια, εγκατέλειψα μια λαμπρή καριέρα ζωγράφου. Είχα απογοητευθεί από την αποτυχία της ζωγραφιάς μου υπ' αριθμό 1 και της ζωγραφιάς μου υπ' αριθμό 2. Από μόνοι τους οι μεγάλοι δεν καταλαβαίνουν ποτέ τίποτε κι είναι πολύ κουραστικό για τα παιδιά να τους δίνουν κάθε φορά εξηγήσεις.

Αναγκάστηκα λοιπόν, να διαλέξω ένα άλλο επάγγελμα κι έτσι έμαθα να οδηγώ αεροπλάνο. Λίγο - πολύ πέταξα παντού, σ' όλο τον κόσμο. Και η γεωγραφία - είναι αλήθεια - πολύ μου χρησίμευσε. Μπορούσα να ξεχωρίσω με την πρώτη ματιά την Κίνα από την Αριζόνα.

Αυτό είναι κάτι πολύ χρήσιμο, ιδιαίτερα μάλιστα όταν τυχαίνει να 'χεις χάσει το δρόμο σου, τη νύχτα.

Έτσι, στη ζωή μου, γνωρίστηκα με χίλιους δυο ανθρώπους σοβαρούς. Πέρασα χρόνια και χρόνια με μεγάλους και μάλιστα τους έζησα από πολύ κοντά. Ωστόσο, αυτό δεν καλυτέρευσε και πολύ τη γνώμη μου για την αφεντιά τους.

Όταν κάποτε τύχαινε να συναντήσω κάποιον που μου φαινόταν ότι του έκοβε κάπως περισσότερο, πειραματιζόμουν πάνω του με τη ζωγραφιά υπ' αριθμόν 1 που την είχα πάντα μαζί μου. Ήθελα να ξέρω αν πραγματικά έβλεπε πέρα από τη μύτη του. Μα εκείνος πάντα μου απαντούσε: «Είναι ένα καπέλο». Κι εγώ τότε δεν του μιλούσα ούτε για βόες, ούτε για παρθένα δάση, ούτε γι' αστέρια. Πήγαινα με τα νερά του και γινόμουν σαν κι αυτόν. Του μιλούσα για μπριτζ, για γκολφ, για πολιτική και για γραβάτες. Κι ο μεγάλος έδειχνε πολύ ευχαριστημένος που είχε γνωρίσει έναν άνθρωπο που του έμοιαζε, έναν άνθρωπο λογικό.

...η συνέχεια την επόμενη Παρασκευή